Buenos Aires, 25 Iunie 1973

Mult stimate și iubite Domnule Iasinschi,

Incheerile la care ați ajuns în consfătuirea din 18-19 Mai 1973 ne-au fost comunicate de Dr. Apostolescu printr'o Notă cu cinci propuneri. Lectura lor îmi sugerează următoarele reflecții, pe care nu Vi le-am comunicat până acuma, deoarece am așteptat scrisoarea DV, făgăduită îndată ce ați revenit la Madrid.

1. Sunt de acord cu propunerile 1, 4, 5, dar nu și cu amânarea, până la un alt Consiliu, a traducerii în fapt a propunerii de sub No. 4. Mă refer la cooptările propuse pentru Cons. Leg. Amânarea lor implică serioase inconveniente în dauna disciplinei și deci a unității. DV însivă ați constatat, în cursul fugitivei vizite la Paris, după terminarea consfătuirii, că, deși se găsesc în Franța numeroși și buni legionari, aproape niciunul nu se grăbește să se încadreze. Cauza nu trebue cumva căutată numai în delăsarea legionară. Informațiile pe care și eu le am dela Paris, coroborate cu ceeace constat din contactul cu legionarii din Argentina și cu cei ce ne vizitează din când în când, îmi arată lămurit că lumea noastră și-a pierdut încrederea în efectivitatea Consiliului Legiunii de astăzi. Absolut toți cei care nu aparțin acestui Consiliu se consideră nedreptățiți. Ei afirmă cu drept cuvânt că sunt cel puțin egali, dacă nu superiori, majorității celor care integrează azi acest Consiliu. Trebue deci să remediem urgent neajunsul. Se împlinesc trei ani de când am intuit primejdia și am propus soluții. Dl. N. Șeitan avea cu el și lista celor pe care noi îi consideram atunci, în Sept. 1972, demni de a fi cooptați. Revin acuma cu nume noi. După aprecierile mele, cântărite cu toată seriozitatea, lista celor merituoși de a fi cooptați ar cuprinde pe camarazii: A. Hoidas, P. Mișa, D. Nolla, I. Petre, N. Popa. Tot la grupul nostru mai aparțin, printr'un fel de adopțiune, E. Lozovan, Pr. și Preoteasa Useriu. Pe baza experiențelor proprii, precum și a unor informații demne de a fi luate în considerație, mai propun pe: N. Constantinescu din Milano, Paul Diaconescu din Germania, Stoian Brăilă din Paris, V. Basarabescu din USA și M. Hojbotă din Canada. Alte nume va adăoga, de sigur, și N. Șeitan, de persoane care pentru el prezintă, de sigur, suficiente garanții, dar pe care eu nu le cunosc direct. Voi adera însă la propunerile dlui Șeitan.

In Notă, și anume tot la punctul 4, se formulează drept condiție principală, pentru membrii cooptabili, ca aceștia să fie aleși dintre "camarazii care au îndurat-fără renegări - ani mulți și grei de închisoare sub diferite regimuri prigonitoare din Țară". Această condiție e rezonabilă, dar nu suficientă. Ea trebue complectată cu ceeace se află consemnat în Considerațiile din Iulie 1971 sub No. 6: "...sugerăm să se amplieze numărul membrilor din Consiliu, cooptându-se, la propunerea fiecărui grup (după continente sau țări) toți acei camarazi care s'au păstrat cu demnitate ca legionari, ca români și creștini, care se obligă la o atitudine și activă, nu numai contemplativă și care mențin o poziție de intransigență față de propaganda abilă dela București organizată cu scopul evident de a destrăma rezistența Exilului".

Constat însă, pentru a nu știu câta oară, că aproape toate sugestiile mele, oricât ar fi ele de judicioase, întâmpină numai foarte rareori ecou favorabil la membrii Consiliului. Eu am o imensă capacitate de absorpțiune și nu mă șifonez ușor. Ii trebue cuiva un deosebit talent ca să mă poată scoate din sărite, dar, odată ce-am fost scos, nu cred să aibă cineva necesara putere de convingere ca să mă mai așeze în aceleași țâțâni. Calificasem de năzdrăvănie cooptarea în bloc, în Consiliu, a Comandanților-Ajutori și spuneam, la 8 Dec. 1972, că nu mă consider onorat să stau în Consiliu alături de unele din aceste foste grade. Dădeam atunci două exemple.

Unul: "contrabandist, concubin, jefuitor al unui mort și permanent element de dizoluție";

Altul: "maestru al intrigii, cu morbidă predilecție să propage dihonia și să grăbească putregaiul".

Repulsia aceasta am repetat-o în scris la 13 Martie anul acesta, adăugând, ceva mai categoric, că eu personal nu voi aparține unui Consiliu din care fac parte cele două specimene date ca exemplu. Ca să fie și mai bine înțeleasă repulsia mea, adaog că primul specimen la care am făcut aluzie își exercită condeiul agramat în anonime cu insulte la adresa camarazilor; iar al doilea n'a reușit nici până acuma să-și definească poziția în cadrul M.L., ci umblă cu pardonul în două luntri, preferând-o, se pare, pe aceea în care mai plutește încă, din cauza indolenții noastre, singurul lucru ce a mai rămas viabil din întregul simism: șezutul șefului!

Și olfactiv, deci, îmi este imposibil să mai aparțin unui Consiliu atâta timp cât, în loc să găsesc în el pe un Lozovan, dau peste deșeuri simiste. Mă voi reintegra în Consiliul Legiunii numai după ce se va rezolva acătării problema cooptărilor.

2. Dela moartea lui Ilie Gârneață și până astăzi nu cunosc altă activitate a Consiliului Conducător afară de aceea desfășurată de N.Șeitan. Îmi lipsește deci propria "experiență" pentru a mă decide personal în chestiunea care face obiectul propunerii de sub No.2. Consider că-i mai prudent, sub raportul armoniei, să se adopte principiul unanimității. Cei trei membri ai Consiliului Conducător se găsesc la distanțe enorme unul de altul. Cel cu mai amplă experiență în materie de organizație și mai rapid la luarea de inițiative este, netăgăduit, d.C.Papanace. Dânsul se află cel mai aproape - și la propriu, și la figurat - de Secretariatul Mișcării de unde se vehiculează eventualele inițiative. Din motive de delicatețe și ca să se evite orice susceptibilitate, e preferabil să se ajungă la consens unanim, iar dacă, din motive neprevăzute, nu se realizează unanimitatea, cele două voturi în acord să fie întărite de aprobarea Președintelui Consiliului Legiunii, cu atât mai mult cu cât Cons.Cond. e dependent de Cons.Leg.

3. După ce a fost supusă la atâtea alambicări, timp de mai bine de șase luni, chestiunea așa de simplă a publicațiilor legionare s'a transformat, acum, prin textul propunerii dela No.3(a b c), într'un adevărat rebus:

Cum vine asta? 'Exigențele Profesorului Găzdaru sunt întemeiate, dar hotărîrea Consiliului din Sept.1972 nu se schimbă'!? Deci "G. să concilieze hotărîrea /Consiliului/ cu exigențele /sale personale/"! Cu alte cuvinte, G. să concilieze absurdul cu rationalul! Dar G. n'are această putere, chiar de-ar fi coborîtor din zei.

Din momentul în care "G. are toată libertatea redacțională" (4,al. c.), Păm.Str. nu mai poate fi un oficios!

De ce să nu învățăm ceva din experiența anterioară cu Orientările pentru Legionari? Pe lângă atâtea lucruri excelente apărute în ele, Orientările au manifestat și atitudini care au fost în vădită contrazicere cu acelea realmente oficioase. E deajuns să amintesc atitudinea ostilă față de admirabila vrednicie a Episcopului Trifa. Eu înțeleg că redactorului de atuncea trebuia să i se fi lăsat "toată libertatea redacțională". Nici eu n'aș accepta astăzi să mi se jugănească condeiul, dar nici nu înțeleg să-mi exercit ad libitum această libertate într'un oficios. Calitatea de oficios impune redactorului ceeace așa de plastic o spune stihul din vecernia ortodoxă: "pune, Doamne, pază gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele!".

Conchizând:

Accept să conduc Pământul Strămosesc, dar nu-l consider un oficios, ci o publicație legionară.

Accept și funcția de chivernisitor al publicațiilor noastre. In acest caz, Orientările nu mai pot apărea în vechiul "stil", ci numai după ce textul va trece mai întâi prin ciurul celui însărcinat de Consiliu cu asemenea delicată operație, ca să nu se mai strecoare atacuri nedrepte la adresa vreunui camarad. Și mai simplu este ca materialul destinat Orientărilor să fie îndrumat la Buenos Aires pentru a i se face loc în Pămstr. în caz de urgență, se va recurge la foi volante difuzate prin avion de către Secretariat.

Pe scurt: Consiliul să-mi faciliteze sarcina eliminând divergențele și trimițându-mi colaborări!

Trăiască Legiunea și Căpitanul!